

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.V.35.426/2014/14.szám

A Kúria a Hajdú & Menyhei Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Radnai Éva ügyvéd, által képviselt felperesnek dr. Pethő Anasztázia jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó és Vám Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. április 8. napján kelt 19.K.31.834/2013/26. számú ítélete ellen a felperes által 33. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 19.K.31.834/2013/26. számú ítéletének felülvizsgálati kérelemmel nem támadott részét nem érinti, felülvizsgálati kérelemmel támadott részét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 160.000 (százhatvanezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes 2006-2007. években különböző számítástechnikai szolgáltatások teljesítéséről fogadott be számlákat a D. P. Kft.-től, a T. Kft.-től, a K.-K. Kft.-től és a B.-I. Kft.-től és ezek általános forgalmi adó (áfa) tartalmát levonásba helyezte.

A felperes 2006-2007. évben marketinghez kapcsolódó szolgáltatásokról fogadott be számlákat a R.-S. Kft.-től, az I. Kft.-től, az A.-L.-I. Kft.-től és az A. M. Kft.-től, amelyek áfáját bevallásaiban levonható adóként szerepeltette.

Az adóhatóság a felperesnél 2006-2007. évekre valamennyi adónemre kiterjedő, bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végzett.

Az alperes, a 2013. április 5. napján kelt határozatában, helybenhagyta a megismételt eljárásban hozott elsőfokú határozatot, kötelezte a felperest 50.146.000 Ft áfa, 8.038.000 Ft különadó adókülönbözet megfizetésére, 29.092.000 Ft adóbírságot szabott ki, 22.621.000 Ft késedelmi pótlékot számított fel. Határozatában részletesen ismertette a közigazgatási eljárás során általa beszerzett, illetve felperes által becsatolt bizonyítékokat, amelyek értékelése alapján az volt a jogi álláspontja, hogy a felperes a Kft.-k számlái alapján nem jogszerűen gyakorolta adólevonási jogát. A bizonylatok tartalmilag hiteltelenek, az ezekben feltüntetett gazdasági eseményeket nem a számlakibocsátók végezték el, és a felperes tudott arról, illetve tudnia kellett arról, hogy adókijátszásban vesz részt. Érdemi döntését az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény (Áfa tv.) 32. § (1) bekezdésére, 34-35. §-aira, 43. §-ára, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 15. § (3) bekezdésére, 165. § (2) bekezdésére, 166. § (1) bekezdésére alapította.

A felperes keresetében az adóhatósági határozatok hatályon kívül helyezését kérte, eljárási és anyagi jogszabálysértésekre hivatkozott. Azzal érvelt, hogy az alperes adómegállapításhoz való joga részben elévült. Hivatkozott arra is, hogy a számlák tartalmilag hiteles bizonylatok, illetve ezek hiteltelenségéről, más által elkövetett adókijátszásról nem tudott, nem is tudhatott, adókijátszásban nem vett részt.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét részben találta alaposnak, ezért az alperesi határozat a 2006. december és 2007. november közötti időszakra vonatkozó megállapításait, az elsőfokú határozatra is kiterjedően, hatályon kívül helyezte, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Jogi álláspontja a következő volt:

Az alperes bizonyította, hogy a felperes tartalmilag hiteltelen, fiktív számlákat fogadott be és a felperes tudott, illetve tudhatott az adókijátszásról, de 2006. decemberétől 2007. év novemberéig terjedő időszakra, elévülés miatt, nem tehetett volna megállapításokat a felperes terhére. A 2007. decemberére vonatkozó alperesi érdemi döntés azonban jogszerű, mivel ez az időszak már nem érintett elévüléssel.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a keresetét elutasító ítéleti döntést hatályon kívül helyezését kérte, vagy e körben az elsőfokú bíróság utasítását új eljárásra, új határozat hozatalára. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság eljárása és ítélete nem felel meg a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 3. § (3) bekezdésében, 164. § (1) bekezdésében, 213. §-ában, 215. §-ában, 206. §(1) bekezdésében, 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak. Jogi álláspontjának alátámasztásaként hivatkozott az 5/2013. számú

közigazgatási elvi határozatra és a Kfv.I.35.611/2012. számú ítéletre.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Pp. 275. §-a szerinti szabályozás értelmében a felülvizsgálati eljárásban, rendkívüli jogorvoslati jellege miatt, nincs helye bizonyítás felvételének, a bizonyítékok ismételt egybevetésének, felülmérlegelésnek, a Kúria a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben a rendelkezésére álló iratok alapján dönthet (BH2002.29.,BH2012.179.).

Ítéleti tényállás kapcsán jogszabálysértés csak akkor állapítható meg, ha az hiányos, iratellenes, avagy téves, okszerűtlen, a logika szabályainak ellentmondó tényeket, ténybeli következtetéseket rögzít. Nem állapítható meg iratellenesség azon a címen, hogy a fél álláspontja valamely bizonyíték bizonyító ereje tekintetében nem azonos a bíróságéval, mivel ez nem iratellenességre utal, hanem a bizonyítékok felülmérlegelésére irányul, amire a rendkívüli jogorvoslati eljárásban nincs lehetőség.

A Kúria a rendelkezésére álló iratok alapján a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben a következőket állapította meg:

Iratellenes az a felülvizsgálati kérelemben kifejtett érvelés, mely szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte a közigazgatási eljárás során becsatolt szakvéleményt, illetve hitelességét, per eldöntése szempontjából való jelentőségét alaptalanul, indokolási kötelezettségének teljesítése nélkül kérdőjelezte volna meg. A jogerős ítélet 8. oldala ugyanis tartalmazza a bizonyítékértékelést és helytálló indokát adja annak, hogy a felperes által közigazgatási eljárás során benyújtott szakvélemény mely okoknál fogva nem alkalmas a kereset alátámasztására. A 8. oldal utolsó bekezdése, 9. oldal első bekezdése pedig tartalmazza a felperesi bizonyítási indítvány elutasításának helytálló, a Pp. 163.§ (1) bekezdésével összhangban álló indokait is.

Az első fokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján, figyelemmel a revíziókra, kapcsolódó vizsgálatokra és nyilatkozatokra is, helytállóan állapította meg, hogy az alperes érdemi döntése megalapozott és jogszerű, mert a szolgáltatásokat a felperes felé nem a számlát kibocsátó társaságok végezték el. Ezek, a felperes által meg nem cáfolt adatok szerint, nem rendelkeztek a speciális szolgáltatás elvégzéséhez szükséges humán erőforrással, és alvállalkozót bizonyítottan nem vettek igénybe. A felperesi

érveléssel ellentétben nincs olyan dokumentum, vagy egyéb bizonyíték, amely alátámasztaná azt a felperesi előadást, mely szerint ezek a Kft.-k saját maguk, illetve alvállalkozók bevonásával teljesítettek volna a felperes felé.

A Kúria is rámutat arra, hogy a R.-S., az I., az A-L.-I. és az A. M. Kft. saját neve alatt nem végzett valós gazdasági tevékenységet, tehát esetükben hiányzik az adóalanyiság egyik feltétele. Osztja a Kúria az elsőfokú bíróság jogi álláspontját a tekintetben is, hogy a közigazgatási perben bizonyítékként értékelhetők a jogerős ítélettel még le nem zárult büntetőügyből beszerzett iratok, így az ebben készült szakvélemény is, különös tekintettel arra, hogy ezek a közigazgatási eljárás során feltárt adatokkal egybehangzóak. Ezek a gazdasági társaságok, amelyeknek egyébként vagyona sem volt, valótlan tartalmú szerződések és számlák kiállításával foglalkoztak, és az általuk kibocsátott számlák egy része nemcsak tartalmilag, hanem alakilag is hiteltelennek minősül pl. visszadátumozás, más társaság számlatömbjének használata...stb. miatt. Nyilvánvalóan nem hagyhatta figyelmen kívül az első fokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékok értékelésénél azt a körülményt sem, e Kft. jórészenek képviselője, R. M. maga is úgy nyilatkozott, hogy valótlan tartalmú számlák és szerződések kiállításával foglalkozott. Az ilyen magatartás adókiátszásnak minősül, tekintettel arra is, hogy a számlakibocsátók adót, járulékot nem fizettek. A számlák szerinti gazdasági eseményeket a rendelkezésre álló, felperes által ellenbizonyítással meg nem döntött adatok szerint olyan személyek vagy gazdasági társaságok végezték, amelyek kilétét, adóalanyiságát nem lehetett megállapítani, tehát a tényleges szolgáltatást végzők tekintetében nem került sor adóáthárításra.

A D. P. a T. Kft., a K.-K. és a B.-I. Kft. sem adott be bevallásokat, iratanyaggal, alvállalkozókkal, a szolgáltatások elvégzéséhez szükséges feltételekkel, így a jelen ügyben kiemelten fontos speciális humán erőforrással sem rendelkezett, és a számlák nem tartalmazzak közvetített szolgáltatásra utalást. Azok a társaságok, amelyek adtak be bevallást, az értékesítések összegével azonos értékű beszerzésről nyilatkoztak, és a Technodat, valamint a B.-I. Kft.-k esetében az alperes a fizetendő adót kizárólag az Áfa tv. 40.§ (6) bekezdése alapján állapította meg adóhiánnyként. A szerződéseket aláíró személyek, az adott projektekért felelős személyek e Kft.-k esetében sem tudtak megnevezni teljesítést közvetlenül elvégző, beazonosítható személyeket. A tekintetben pedig nem volt vita a felek között, hogy mindazon adatok, tények, körülmények, amelyek a felek részéről az elsőfokú bírósági eljárás során előterjesztésre kerültek egyaránt vonatkoznak a 2007. novemberéig terjedő és a 2007. decemberi időszakra, mely utóbbi tekintetében az alperes a felperes terhére 15.743.000 Ft adóhiánynak minősülő adókülönbözetet állapított meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete teljes körűen megfelel a Pp. 213., 215. §-ában foglaltaknak, továbbá a 206. § (1) bekezdésének, 221. § (1) bekezdésének. Tartalmazza az ügy érdemi eldöntése szempontjából releváns tényállást hiánytalanul, iratszerűen, a bizonyítékok értékelése teljes körű, okszerű, megfelel a logika szabályainak, és az elsőfokú bíróság, a felperesi előadással ellentétben, teljesítette indokolási kötelezettségét is. Nem az elsőfokú bíróság, hanem a felperes felülvizsgálati kérelemben kifejtett érvelése az, amely nem teljes körű bizonyíték értékelésén alapul. A felperes felülvizsgálati kérelme, tartalmát tekintve, a bizonyítékok felülmérlegelésére irányul, amire a rendkívüli jogorvoslati eljárásban az előzőekben részletezettek miatt nem kerülhetett sor.

A jogerős ítélet nem csak a körben felel meg az eljárási szabályoknak, amely a fiktív, valótlan tartalmú számlákra, azaz arra vonatkozik, hogy a számlák szerinti gazdasági események a számlák szerinti felek között és a számlákban megjelölt módon nem mehettek végre, hanem helytálló indokát adja annak is, hogy a felperes kellő körültekintés mellett tudott, illetve tudhatott az adókiárásszásról, hiszen az általa szolgáltatott dokumentumokból és az általa megnevezett nyilatkozatokból sem állapítható meg, hogy pontosan ki vagy kik végezték el a munkálatokat. E jogi álláspontjának alátámasztásaként az első fokú bíróság iratszerűen hivatkozott M. P. és A.-A. F. nyilatkozatára, illetve egyéb adatokra is. Ez utóbbiak kapcsán kiemeli a Kúria is, hogy felperes felülvizsgálati kérelmében nyilvánvalóan alap nélkül vitatja pl. a B. I. Kft. esetében adólevonási jogát, hiszen a számla eredeti és másolati példánya sem állt a rendelkezésére. A K.-K. Kft. esetében pedig a nettó 102.852.000 Ft érték ellenére olyan személy került megjelölésre kapcsolattartóként, aki kizárólag 2004. május 4-ig volt a társaság képviselője, és vizsgált időszakban nem állt kapcsolatban a felperessel, és a projektvezetővel.

A felperes alaptalanul hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság vele szemben nem, illetve nem megfelelően teljesítette tájékoztatási kötelezettségét.

A bíróságnak minden egyes ügyben a rendelkezésére álló adatok jogszerű értékelése alapján kell meghoznia döntését. Jelen ügyben megállapítható tényállás nem azonos a felperes által hivatkozott C-324/11. számú ügy tényállásával, ezért a két ügyben levonható ténybeli és jogkövetkeztetések sem lehetnek azonosak (Kfv. V. 35.128/2012/15.).

A kifejtettekre figyelemmel a Kúria azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben nem sért eljárási szabályt, ezért azt a Pp. 275. § (3) bekezdése

alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperes a Pp. 270. § (1) bekezdése és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felülvizsgálati perköltség megfizetésére, amely összegének megállapításánál a Kúria figyelemmel volt arra, hogy az alperes is nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyre, bár ez később visszavonásra került, a felperes érdemi ellenkérelmet terjesztett elő.

A felülvizsgálati eljárási illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdésében és a személyes költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésében foglaltakon alapul.

Budapest, 2015. május 28.

Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kárpáti Magdolna sk. előadó bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk.bíró